

Tothom el coneix per Mag Xevi, però a ell li agrada més definir-se com a il·lusionista. Després de més de seixanta anys dalt l'escenari, Xavier Sala Costa (Santa Cristina d'Aro, 1943) continua impartint il·lusions amb un toc humorístic d'ulls blaus. Xevi ha convertit la seva afició en ofici, i ha passat de ser el primer prestidigitador gironí a ser el mag català més internacional. Ara, després de voltar pel món, de vegades conduint un cotxe amb els ulls tapats, aconseguint fins i tot un rècord Guinness, la seva gran il·lusió és consolidar la Casa Màgica, el primer museu de màgia de l'Estat espanyol i un dels millors del món.

L'il·lusionista Xevi

El mag fa seixanta anys que puja als escenaris

ALBERT VILAR > Text i fotos

Els orígens de l'il·lusionista Xevi comencen al bar Can Barnés del seu poble natal. Va ser en aquest local, encara existent i referent al municipi, quan, amb sis o set anys, va assistir a un espectacle de màgia a càrrec d'un home vestit amb un frac negre. Abans ja havia tingut alguna altra experiència semblant, amb gent que passaven per la vila amb carretons i feien exhibicions acompanyats d'una cabra o d'un mico. Però aquell home vestit de negre el va marcar. I es va aficionar a voler fer trucs. A partir d'aquell moment, d'aquella actuació, ja no volia que els Reis Mags li portessin joguets. Ell volia construir aparells, jocs... o volia llibres que parlessin de trucs de màgia. Fins i tot li portaven llibres de les biblioteques de Sant Feliu de Guíxols o de Palafrugell.

I en doblar l'edat, va fer el salt a l'escenari, amb aparells elaborats per ell mateix i al mateix establiment cristinenc on va quedar atret per aquell mag vestit de negre. A Can Barnés va fer la primera actuació, però també va actuar en altres locals del municipi, com Ca la Melena o el Sindicat. Xevi sempre recorda l'avantatge del seu ofici: «Som els únics que tenim autorització del Creador per enganyar la gent sense pecar».

I de Santa Cristina va passar als pobles veïns, especialment els de la Costa Brava. De Palafrugell a Blanes. De Lloret de Mar a Llançà. També va actuar a Platja d'Aro, Palamós, l'Estartit, Begur o Sant Feliu de Guíxols. Xevi es va anar consolidant com a il·lusionista, un mag fet a si mateix, ja que no tenia cap referent a la família, ni entre els veïns, ni a les comarques

Xevi és un showman dalt dels escenaris, ja sigui a Santa Cristina o a l'altra punta de món, davant de personalitats mundials o davant d'un grup de nens refugiats

gironines. Un mag de collita pròpia, de quilòmetre zero. Per això, quan va començar a actuar internacionalment, es va convertir en ambaixador de la Costa Brava, de l'Empordà, de Girona i de Catalunya. A l'estranger, moltes vegades, sota el seu barret, hi portava una barretina. Una manera de donar a conèixer els seus orígens, que tampoc van ser fàcils: el pare va morir quan ell encara era un nen, i la mare, pocs anys més tard.

El gran salt el va fer quan va participar en un programa televisiu, en què va quedar finalista. Xevi va saber conjugar la seva màgia empordanesa atramuntanada amb un humor àgil i proper. Era, i és encara, un excel·lent relacions públiques, com diríem ara, ja que sap connectar fàcilment amb el públic i crear-hi un ambient de complicitat. Xevi és un *showman* dalt dels escenaris, ja sigui a Santa Cristina o a l'altra punta de món, ja sigui davant de personalitats mundials o davant d'un grup de nens refugiats. L'il·lusionista empordanès ha actuat davant de Salvador Dalí, Rock Hudson o Xavier Cugat, però, al mateix temps, ha creat Mags sense Fronteres i Mans Màgiques del Món. Aquest do de saber moure's dalt l'escenari, davant el públic, va posar de manifest la seva capacitat arrauxada de fer qualsevol paper de l'auca. Prova d'això la tenim en el bagatge que ha acumulat al llarg de la seva dilatada vida professional. Ha recitat poemes, ha fet teatre, ha participat en pel·lícules (com *Made in China*, *El gran Serafin* o *La diputada*), ha realitzat programes de televisió i ha sortit en anuncis publicitaris.

Però també ha organitzat (i encara organitza) conferències, cursos de màgia, actuacions... Xevi es considera una persona propera. No li fa res mostrar els seus trucs: il·lusionar la gent perquè, com ell, reparteixin il·lusions amb un somriure. Per això, va ser l'autor del primer llibre de màgia en català, l'any 1988, *El meu món màgic*, i també ha creat articles de màgia per a la mainada, així com les llibretes i els llapis màgics.

La seva dilatada vida professional és difícil de condensar en un llibre. Fa nou anys, Josep Valls, a través de la Fundació Valvi, hi va fer un acostament amb Xevi, *la màgia que mou fronteres*. I ara acaba de sortir del forn un nou llibre biogràfic

molt més extens, de 690 pàgines, amb més d'un miler de fotografies. En aquest llibre, editat per Mans Màgiques del Món i coordinat per Miquel Correyero, es ressalten diversos aspectes de la vida laboral de Xevi: la trajectòria en el món de la màgia i l'acció solidària; el seu pas per la ràdio, la televisió, el cinema i la publicitat; les conduccions a cegues, que l'any 1969 li van valer un rècord Guinness, quan va fer el recorregut des de Montserrat fins al Saló de l'Automòbil de Barcelona; els reconeixements i guardons; les exposicions, els festivals, els cursos i les conferències, i, finalment, la Casa Màgica. En cada capítol hi ha un escrit d'introducció fet per escriptors o periodistes com Lluís Molinas, Glòria Jara, Víctor Gay, Xavier Castellón, Xavier Romero i Josep Puigbó, entre d'altres.

Aquest nou llibre biogràfic probablement ens acostarà una mica més a la persona de l'il·lusionista Xevi. Ell, com a mínim, ja té molt clar què vol ser quan sigui gran: «M'agradaria ser un nen petit». Xevi relaciona «nen petit» amb allò que detecta entre els infants que gaudeixen dels seus espectacles: il·lusió, ingenuïtat i fascinació. A més, ha volgut tancar el llibre amb un recordatori especial cap a la seva família: la seva dona, Maria Rosa, i les seves filles, Ester i Olga, les quals sempre li han fet costat per poder convertir la seva il·lusió en ofici d'il·lusions.

I aquest ofici no el vol deixar fins a aconseguir consolidar el joc de màgia més difícil que s'ha marcat mai al llarg de la seva vida professional: la Casa Màgica, Museu de la Il·lusió. El museu aplega tota la seva trajectòria professional, tot el que ha anat col·leccionant al llarg dels seus viatges arreu del món. Hi ha col·leccions úniques, com ara la dels autòmats. Però també hi ha pòsters, aparells de màgia de diferents èpoques, pintures, baralles de cartes, tarots, llibres, objectes curiosos i fotografies. Fins i tot hi ha un petit teatre. I Xevi continuarà completant el museu mentre continuï actuant. Una feina, un ofici... una il·lusió que no pensa deixar mentre hi hagi un públic que vulgui, com ell, ser un nen petit.

Albert Vilar és historiador i periodista.